

Man kan ikke frelse kærligheden fra de udelukkelse, den praktiserer, fra de forlig, den indgår med verden, fra de sår, der truer den, og fra den uvished, som den er badet i.

Pascal Bruckner og Alain Finkielkraut

Kærlighedens ny uorden, Sjakalen, 1982

Natten i Rom

*Kys mig, giv mig kys af din mund,
thi din kærlighed er bedre end vin.*

Højsangen, 1, 1

Jeg kan ikke forhindre mit skød i at svulme og åbne sig og dryppe som kødet fra de nektariner, han bider i.

Rejsen er en flugt, et helle, nej en stilhed, fremtvunget for at holde kaos fra livet lidt endnu. Det lykkes os, i korte gyldne glimt, afspejlet i vore øjne, igen at være elskende, men vi siger ingenting.

Vi er i Rom.

Han siger, at vi skal ud i aften, og at han ønsker at klæde mig på og forberede mig. Jeg ønsker, åh, jeg ønsker, at jeg ikke tvang ham til dette. Jeg er bange.

Han insisterer på at købe tøj til mig, og jeg lader ham gøre det og ser hvor forandret, han er. Alt er modsat. Det er mig, der går bagefter ham ind i de mondæne kvindetempler, og han overtager helt de elegante damer med sin charme, så de feterer ham og ser på ham, mens de klæder mig på. Min elskede. Spagnoli i Perugia, Dior og Gucci i Firenze, Armani i Siena.

Han beder mig tage kjolen af, skoene, alt, til jeg står nøgen foran ham. Jeg ser os i spejlet, der viser vores romerske værelse med aftensolen flimrende over gulvets fliser. Jeg er stille, jeg gør mig til en krop, der skjuler sin feber, sin smerte og tier om hjertets klage. Han gør mig forførende, han gør mig tilgængelig. Det er sådan, jeg mærker hans ønske. Han tager min ene fod i sin hånd, og jeg mærker hans varme hud mod min. Han giver mig høje, høje spinkle

sorte sandaler på, og da han spænder korsettet om mig, tænker jeg på hans intensitet, da han stod bøjet over disken sammen med den distingverede dame i Arezzo, og de valgte det ud, mens jeg blot var deres genstand, deres gine, og jeg tænker på det lange smalle silkebånd, de målte ud. Jeg husker kvinden i Arezzo. Hun sendte ham øjne, og han tog dem til sig, og jeg mærker jalousiens kløer igen.

Min hud er så hvid mod den sorte satin. Jeg vil ikke selv kunne tage det på, og han har hæftet det så stramt, at mine bryster hviler høje og runde, og brystvorterne er rosa og ligger synlige over de små skåle. Min talje er snøret hårdt og står som et timeglas over hofterne, min lænd er svajet, og maven runder sig ned mod mit køn.

Jeg står helt stille. Jeg ånder ganske sagte bag min uvante snøring, der på samme tid føles mærkelig mod min krop og tilbyder en generøs beskyttelse. Nu knæler han foran mig, hans fingre rører klitoris, og jeg fugter hans hænder med min saft. Han rejser sig hurtigt og lader mig

stå med mit skøds begær. Han kommer tilbage med det lange silkebånd og fastgør det bagpå korsettet og lader det krydse mellem mine små skamlæber, så silken ligger stramt i revnen, og jeg kan se klitoris blottet og løftet. Nu fæstner han det foran, jeg kan høre, at hans vejrtrækning er blevet tung, og jeg vil helst af alt i verden elske ham. Han vipper bagud på hælene og beder mig gå lidt rundt, og da jeg bevæger mig, er jeg ved at falde, fordi silkesnoren trækker i klitoris på begge sider, og jeg ved ikke, om det er smerten eller lysten, der gør mest ondt. Jeg siger små lyde uden ord, og han rejser sig og smiler.

Nu henter han en kort, sort silkenederdel, svøber den om mine hofter og binder den i siden. Han siger, at jeg må gå forsigtigt, for hvis den glider til side, når vi om lidt er på gaden, vil man kunne se mine lår og mit skød og det glinsende våde bånd. Jeg bøjer hovedet for den fremmede mand, min elskede. Han giver mig en sort tailleret jakke på, den er kort fortil og bagtil skåret som en herrekjole. Han arrangerer den sådan, at mine

bryster kan anes, og han lader de to øverste små hvide perlemorsknapper stå åbne.

Han siger, jeg nu skal sætte mig foran spejlet, så han kan ordne mit ansigt og hår. Jeg sætter mig og ser ufravendt på hans koncentrerede ansigt, mens han lægger mascara på mine vipper, tegner mine læber op, pudrer mig og giver mig rouge på kindbenene. Jeg bliver skinsyg, jeg flammer op igen og tænker, at sådan gjorde han måske med hende eller med andre før hende. Jeg er isnende kold og må lukke øjnene, men åbner dem igen, fordi billederne beredvilligt viser sig i mørket.

Han fletter mit tykke hår i en pisk og lader den hænge løst ned ad ryggen. Han forlader mig og går hen til sengen og henter en sort, lavpuldnet hat, som han giver mig på. Han trækker dens sorte tylslør halvt ned over mit ansigt og siger, jeg skal rejse mig. Endelig taler han til mig, og hans stemme er balsam og salvie. "Du er smuk og attråværdig, min elskede. Du ved, jeg helst vil være vor aftale foruden, men ikke desto mindre

begynder den nu. Vi skal besøge et sted og alt, hvad der sker der, vil være i overensstemmelse med det, du har ønsket af mig”.

Mit hjerte kalder på ham og råber, at selv om alt er forandret mellem os, så har jeg lagt det i hans hænder, og der må det blive, hvad der end vil ske.

Da vi kommer ud på corsoen, tager han min hånd, og jeg mærker hans håndflades fugtighed og ved, hans ro kun er en maske. Der er mange mennesker omkring os, der er dufte af mad, af parfumer, af krydderier, af Italien. Jeg kan godt høre stemmer og latter, men fjernt, for jeg er ikke en del af verden. Han standser foran et hus i en smal og mørk gade. Han ringer på, og porten åbner sig med en snerren. Han lader mig gå foran op ad trappen, og på reposen banker han på en dør. Vi står ved siden af hinanden, og jeg synes, jeg kan høre hans hjerte banke så højt som mit eget. Vi bliver budt ind af en kvinde, og vi står i et rum, nej en stue, der er sparsomt møbleret med en stor sofa smukt draperet med

stof i røde og hvide roser. Der er to borde med blomster i store vaser, og jeg må trække vejret hårdt ind, fordi jeg ikke begriber, men aner, betydningen af det, der dominerer stuen. Et lavt sadellignende, bredt sæde af læder som til en overdimensioneret hest. Mit blik følger en rem, der hænger ned fra loftet, og jeg ser et væg stort spejl og en seng over for sædet. Han hilser på en mand, der rejser sig fra sofaen. Jeg havde slet ikke ænset ham, og jeg ser først nu, at både han og kvinden er smukke og velklædte.

Nu beder manden om min jakke, min nederdel og min hat. Jeg løfter sløret op over pulden, tager den af og rækker ham den. Jeg giver ham nederdelen og jakken. Korsettet og skoene bliver jeg ikke frataget.

Jeg ser mig om efter min elskede. Han sidder sammen med kvinden i sofaen, de smiler til hinanden og drikker vin. Hun tager hans hånd og lægger den mod sit bryst, og han ser ud til at nyde det, og jeg afskyr mig selv og ham og ved, at vi ikke kan vende om.

Manden knipser til mine brystvorter og trækker i snoren omkring mine lænder, og jeg fyldes af en lede så stor, at kvalmen stiger op i min hals og fylder min mund med sin beske smag. Han beder mig sætte mig op på sædet, og jeg fryser og vil bort, men han tager fat i mit lår og sætter mig overskrævs på sadlen. Han omslutter mine håndled med nogle kraftige, forede læderstropper og fastgør dem til remmen i loftet. Jeg bliver nødt til at hæve mine arme, så højt som han trækker mine håndled op. Det er godt, at jeg er veltrænet og smidig, for sædet er så bredt, at mine lår hviler næsten vandret mod det. "Se i spejlet, smukke dame", siger han bag mig, "se, hvor yndige dine bryster ser ud og se, hvor smukt dit skød byder sig til". Men jeg hører ikke efter, for jeg ser kvinden knæle mellem Johanns lår, lukke hans bukser op og tage hans køn frem. Jeg ser hende massere det mellem sine hænder og tage det i munden, jeg ser, at han spreder sine lange ben og lægger sig tilbage i sofaen med armene på ryglænet. Hans øjne er lukkede, og han gynger op og ned mod den mund, der giver

ham vellyst. Kvindens røde kjole ligger som en fane henover hans fødder og bevæger sig sammen med hans lænder.

Jeg brænder, jeg kan ikke ånde, jeg ser ham løfte sig mod kvindemunden, jeg ser hans smukke lem glide fugtigt og skinnende ind og ud mellem hendes læber. Jeg tænker ikke på, at jeg selv er begyndt at gnide mig mod de fingre, der kærtegner klitoris, at jeg bliver ophidset af den hånd, der napper mine brystvorter, af den mund, der kysser min nakke. Jeg presser mig i min fortvivlelse og vrede tæt mod mandskroppen bag mig, og sådan sker det, at min elskede og jeg bliver hinandens vidner, da vi får orgasme, givet os af de fremmede. Jeg ved nu, det er muligt, at andre kan opfylde den lyst, vi tror udelukkende tilhører os. Jeg ser, at en anden kan give ham den samme fryd som jeg, og jeg har selv lige fået udløsning af en anonym mands fingre i mit skød.

Nu forlader de os. Vi er alene. Han ordner sit tøj, han skænker vin, han hilser mig, og vi er forlegne og hudløse. Det gør ondt i hele min

krop. Vi har begået utroskab for hinandens øjne.
Vi kan intet sige.

Han løser mig, og jeg kan ikke støtte på benene.
Han vil sætte mig på sofaen, men jeg vil ikke
sidde der, hvor hun har været med ham, og
derfor står jeg foran ham, mens han ordner mit
hår, tegner mine læber op igen, pudrer mig og
stænker mig med min parfume. Han har haft det
hele med i sin jakkelomme. Han sætter hatten på
mit hoved og trækker sløret for mine øjne. Han
tager min hånd, og vi forlader rummet. Nede
ved porten rækker en mand ham en konvolut.

Det er lunt, jeg tror, natten er yndig, men jeg er
forladt og alene, selv om hans hånd holder min.
Vi sætter os på en café, og han bestiller vin og et
aftensmåltid. Jeg tror ikke, jeg kan spise noget,
men jeg tømmer mit glas næsten til bunds, så
snart tjeneren har skænket op. Jeg ved ikke mere,
hvem jeg er.

Han åbner konvolutten og viser mig et fotografi.
Af os. I farver. Dobbelt afspejlet i orgasmens
øjeblik, i de fremmedes hænder.

Jeg er stille. Jeg sørger over, at vi har passeret en
tvivlsom grænse.
Lykken har forladt os.
Uskyldens tid er forbi.